

Van de redactie

Het eerste nummer van dit tijdschrift presenteerden we met trots. We waren blij met de vele positieve reacties op de binnenkant. De inhoud werd interessant gevonden en de vormgeving werd als mooi en sober omschreven. Maar die kaft... daar had men niet veel goede woorden voor over. De reacties varieerden van een ronduit 'wat een smerige omslag' tot de voorzichtige vraag of er met de druk iets was misgegaan. En eerlijk gezegd konden we ons goed in deze reacties verplaatsen. Ook wij hadden een eerste versie als 'te zwart en viezig' teruggestuurd. En ook de tweede versie vonden we nog te veel op een misdruk lijken. Maar ja, de tijd drong en we hebben het eerste nummer toch zo de deur uit laten gaan. Vooral ook omdat de gedachte achter de vormgeving van de kaft zo'n mooie was. Iedere zin, iedere letter die in het binnenwerk te vinden is, staat ook op de kaft afgedrukt: het binnenste buiten, het buitenste binnen. Misschien dat de lezers met deze achtergrondkennis de buitenkant wat meer kunnen waarderen? Bovendien is onze ervaring als redactie, dat het went. Al bij een tweede keer ter hand nemen van nummer 1, leek het minder vet. En geleidelijk aan werd het 'onze' kaft: herkenbaar en krachtig. Daarom hebben we besloten voor het tweede nummer de kaft te handhaven, in de hoop dat het de lezers ook zo zal vergaan.

In dit tweede nummer staat het thema 'schrijven' centraal. Het schrijven van teksten en stelonderwijs wordt vanuit verschillende perspectieven onder de

loop genomen. Theo Pullens leverde twee bijdragen, waarvan de eerste over theorievorming rond schrijfonderwijs en de tweede over zijn promotieonderzoek naar het werken aan de schrijfvaardigheid van Pabo-studenten in Nederland met behulp van een digitaal schrijfprogramma. Caroline en Guido Cajot laten aan de hand van een voorbeeld over 'broodjeapverhalen' zien hoe men in Vlaanderen op originele wijze schrijfvaardigheid van studenten op de lerarenopleiding stimuleert. Voor het basisonderwijs geven de in Nederland verschenen referentieniveaus van de commissie Meijerink veel stof tot nadenken en verder concretiseren. Amos van Gelderen beschrijft, samen met zijn mede-auteurs Harry Paus en Anita Oosterloo, hoe op de basisschool op verantwoorde wijze naar het referentieniveau voor schrijven kan worden toegewerkt. Tjalling Brouwer schetst de positie van schrijven op de basisschool en breekt een lans voor de verhoging van de kwaliteit ervan. Daarnaast worden er twee projecten beschreven die uitgevoerd worden door het Expertisecentrum Nederlands. Martine Gijsel beschrijft beknopt de opzet van een project waarin schrijfdidactiek voor de basisschool ontwikkeld zal worden. Anneli Schaufeli doet verslag van een werkwijze waarbij lerarenopleidingen samenwerken met stagescholen aan het opleiden van excellente taalleraren. Dit wordt geïllustreerd met een voorbeeld over stelonderwijs. Daarnaast bevat dit nummer nog enkele interessante bijdragen over andere onderwerpen. René Berends plaatst een kritische noot bij opbrengstgericht werken

door zich de vraag te stellen of we moeten sturen op resultaten van Cito-toetsen voor technisch lezen. En Ides Callebaut signaleert dat standaardtaal steeds meer lijkt te verdwijnen. "En wat onderwijzen wij dan nog?", vraagt hij zich af. Anita Oosterloo en Harry Paus inventariseren in het kader van de doorlopende leerlijnen, de manieren waarop overdracht van primair onderwijs naar voortgezet onderwijs plaatsvindt voor zowel schriftelijke als mondelinge taalvaardigheid.

We hopen de geïnteresseerde lezer hiermee een gevarieerd aanbod te doen en denken dat het met die binnenkant ook in dit tweede nummer wel goed zit. En de buitenkant? We hopen dat het went.

De redactie